

Fenyvesi Ottó

Pár mondat a napsütésről

Volt egy álmom a költészetéről,
pár mondat a napsütésről.
Semmi komoly, majdnem semmi.
Álmomban valahol Németországban,
Ausztriában vagy Svájcban,
egy költészeti fesztiválon voltam.
Gyönyörű volt, a meghívó,
a programfüzet, a költők fotója.
Voltunk ott sokfélék a nagyvilágból,
A németek tudják, mi fán terem a költészet,
Rilke és Hölderlin.
Még olvasnak karcsú, puha könyveket.
A közönség: finom, művelt és modern emberek.
Néha felhangzott egy kis taps-permet.
A költők egymás fejéhez verseket vagdostak.
Én nem értettem semmit.
Csak szép volt a mondatok ritmusa,
olyan bársonyosak a szavak.
Sugárzott a közönség arca.
Nem értettem semmit.
Csak annyit tudok németül:
Der springt noch auf!
„Ez még mindig moco-rog!”
Lerogyni a gödör szélére, mint Radnóti,
a halál menetszlopában,
ahogy terelték őket Németföld felé.
Álmomban Radnótival meneteltem,
láttam árokba zuhanni, moco-rogni.

Álmomban egy német költőfesztiválon voltam,
nem tudtam, hogy kerültem oda.
Egy hangszórót kellett cipeltem
– talán annyi volt a rám szabott feladat? –,

FENYVESI OTTÓ (1954) költő, író, szerkesztő, képzőművész. A Balaton északi partján, Lovason él.
Legutóbbi kötete: *Hatvanhat – válogatott versek* (Művészetek Háza, 2021).

egy hatalmas nagy fekete hangfallal
bajlódtam a színpadon,
sehogy se tudtam megragadni,
csak toltam, tuszkoltam magam előtt,
mint a költők a verseket.
Csupa furcsa szerzet, vátesz.
Arcukon mélység és dicsvágy ült.
Sugárzott belőlük a hő, mint a radiátorból.
A bábeli hangzavarban a hangszóró nagyot
dörrent, majdnem megsüketültem.
Mind kifutottak az időből.
A hosszabbításban, amikor rám került a sor,
nem jött ki hang a torkomból, némán tátogtam,
mint a partra vetett halak,
ádámcsutkám tétován sétált le-föl.
Végigmondtam, némán, egy verset,
pár mondatot a napsütésről.

Egy sál illata

Zuhantam fölfelé,
zuhantam a költészet lényegéhez:
egy sál illatához.
A dallam körbefonta a csillár fényét,
a székek lábát, rásimult a nők ruhájára,
férfiak drága öltönyére, a nyakkendőtükre,
az aranykarórákra, nyakláncokra és karkötőkre.
Végigsuhant a lakozott körmökön.
A teremben nagy volt a boldogság,
olyan nagy, hogy ki sem fért az ajtón.
A dallam, mint egy sál körül-
tekeredett az egyik hölgy nyakán.
Ájulásig fojtogatta.
Zuhantam fölfelé.

Azon az estén amikor átúsztam a Dunát

Megfészülködtem.
Befújtam magam parfümmel.
Előkerestem a fiók aljából,
a sima füzetből, néhány erős mondatot.
Kizuhant belőle egy metafora,
mely saját medrét kereste.
Örvények nélkül nincs folyó,
sivatag nélkül nincs oázis.

Eurokrém kommandó

Zuhantam fölfelé.
Kiestem a ritmusból.
Miről énekeljek nektek, katicabogarak?
Alany keresi állítmányát,
tárgyát és határozóját.
Jelzők kíméljenek! - jeligére.

